

Istuin suihkun lattialla ja itkin. Olin nähnyt niin tehtävän elokuvissa. Jollain tavalla kaakelien kylmyys ja suihkun pisaroiden lämmin syleily tuntui katkeransuloisen hyvältä. Kuin lämpimältä sateelta. Itkuni hukkui suihkun alle nojattessani otsaani polviini. Se oli kuin äänetöntä huutoa, hyppy ilman kipua. Havahduin veden pinnan noustessa pitkin pakaroitani. Kirosin mielessäni ja nousin nopeasti. Vesi valui pieninä noroina kylpyhuoneen oven raosta kohti eteisen juuri uusittua parkettia. Puettuni päälle sen kaikkein muhkeimmat kylpytakkini, jossa oli isot taskut ja samettisen pehmeä pinta, menin keittämään teetä. Tuijotin hetken veden pinnalle nousevia kuplia ja käänsin sitten katseeni keittiööni. Kivenväriset pinnat, valkoiset, kiiltävät kaapit ja metallinhohtoinen uusi induktioliesi olivat tyylikäs yhdistelmä. Tämä kaikki oli kuitenkin pian poissa. Menetetty. Kuten moni muukin asia viime aikoina. "Se on vain rahaa", ystäväni olivat tokaisseet katsoen minua epävarmasti. "Sä olet nuori. Kyllä sä paranet, ja menet sitten takaisin töihin. Mä olen aivan varma", toinen sanoi pirteästi ja kosketti varovasti olkapäästäni. Se on helppo huudella, kun mies maksaa viulut ja suurimmat terveysturheet on lapsen oksennustauti tai kaksi päivää kestävä syysflunssa, mietin katkerasti. Istuimme hetkeksi joen varteen hengähtämään ja tuijotin vielä kirpeässä talvisäässä raivokkaasti kuohuvaa koskea. Sisälläniikin kuohui. Halusin kotiin. Kotiin päästyäni avasin instagramin. En edes tiedä, miksi käyn siellä, vaikka joka kerta saan pettyä joko ihmisten typeryyteen tai puristavaan kateudun tunteeseen. Tällä kertaa vatsani pohjalta kouraisi erityisen kovaa. Tuntui kuin jotain polttavaa olisi tiputettu suoraan vatsalaukuuni. Kurkkuani kuristi. Lämpimät kyyneleet valuivat poskiani pitkin ja painoin pääni kämmenien väliin. Jälleen kerran ihmiset, joiden luulin olevan ystäviäni, olivat unohtaneet minut. Katsoessani kuvia eiliseltä yhteiseltä illalliselta, jossa ruokien esillepano ja yleinen tunnelma oli jouluisen lämmin ja ystäväni ilmeet onnellisia, pohdin missä he olivat tapaamisesta sopineet. Kun meillä oli se yhteinen ryhmäkin, mutta minä en ollut kuullut sanaakaan. Minä, jonka piti olla se nelikkomme, yksi ja tasa-arvoinen jäsen. Olin jäänyt taas ulkopuolelle. Muuttopäivä alkoi ankeana. Taivaalta satoi räntää ja ilma oli niin harmaa, etten olisi mitenkään pystynyt paikallistamaan aurinkoa. Makasin muuttolaatikoiden keskellä lojuvassa sängyssä ja itkin, kun rytmihäiriöt eivät jättäneet minua vielääkään rauhaan. Minua pelotti. Olin saanut kuukausi sitten veritulpan ja olin vieläkin toipilas. Vanha ja väsyneen näköinen lääkäri oli katsonut minua suoraan silmiin naama vakavana ohutsankaisten silmälasiansa läpi ja kertonut, ettei verenkiertoni toiminut normaaliin tapaan ja luultavasti keväällä sairastamani koronavirusinfektio oli aktivoinut hyytymisjärjestelmän. Olin huokaissut raskaasti. Pari kuukautta sitten keuhkokuume, ja nyt tämä. Mietin jo tulevia kustannuksia, joita en pystyisi maksamaan. Minulta oli viety kaikki, tuhkatkin pesästä.